

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku H.J.

przy uczestnictwie L.J. i B.J.

o dział spadku po J.J. oraz podział majątku wspólnego L.J. i J.J.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od rozstrzygnięcia Sądu II instancji, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi, która ma wynikać z dwóch okoliczności. Pierwszą jest oczywiste naruszenie art. 206 k.c. polegające na oddaleniu żądania zapłaty od współspadkobierców za bezumowne korzystanie z jego udziału w nieruchomości wchodzącej do spadku przez wiele lat. W ocenie skarżącego oczywiście nieprawidłowe jest przyjęcie przez Sąd II instancji, że nie dochodzi do naruszenia

art. 206 k.c., gdy współwłaściciel nie przejawia zainteresowania nieruchomością i nie domaga się dopuszczenia do współposiadania, ani nie został wcześniej wyzuty z jej posiadania. Zdaniem skarżącego stanowisko zajęte w tej kwestii przez Sąd *meriti* jest zwłaszcza sprzeczne z poglądem wyrażonym w uchwale (7) Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2013 r., III CZP 88/12 (OSNC 2013, Nr 9, poz. 103). Nie jest to jednak zarzut trafny. W uzasadnieniu tej uchwały wprost stwierdzono, że nie jest bezprawne w rozumieniu art. 206 k.c. współposiadanie i korzystanie z rzeczy wspólnej, gdy jeden ze współwłaścicieli zrezygnuje z wykonywania tego uprawnienia na rzecz innego lub innych współwłaścicieli. Podkreślono, że roszczenia przewidziane w art. 224 § 2 i 225 k.c. przysługują w razie bezprawnego naruszenia uprawnienia do współposiadania. Ponadto wyjaśniono, że dopóki współwłaściciele korzystają ze wspólnej rzeczy zgodnie z ich wolą wyrażoną nawet w sposób konkludentny, dopóty ich współposiadanie i korzystanie z rzeczy nie narusza art. 206 k.c. W tym stanie rzeczy ciężar oceny konkretnej sprawy zależy od oceny bezprawności posiadania. W badanej aktualnie sprawie Sąd *meriti* przyjął, że ze względu na postawę skarżącego należy przyjąć, iż jego brak zainteresowania nieruchomością oznaczał dorozumiane zaakceptowanie korzystania przez współposiadaczy. Choć z takim stanowiskiem i jego uzasadnieniem można polemizować, to jednak trudno uznać przyjęty przez Sąd II instancji pogląd za oczywiście nieprawidłowy – jest to jeden z poglądów, jakie na tle takiego stanu faktycznego można wyrazić. Po drugie, zdaniem skarżącego, orzeczenie oczywiście narusza art. 207 k.c. przez to, że nie uwzględniono żądania skarżącego w zakresie należnych mu pożytków z rzeczy. Jego zdaniem przez to, że pozostali spadkobiercy sami zajmowali nieruchomość, m.in. oszczędzili na kosztach wynajmu mieszkania czy lokalu na prowadzenie działalności gospodarczej. Zarzut ten nie jest trafny, art. 207 k.c. wyraźnie bowiem mówi o udziale współwłaściciela w pożytkach i innych przychodach z rzeczy. Tymczasem w tej sprawie nieruchomość była zajmowana przez pozostałych spadkobierców, nie przynosiła zatem żadnych pożytków naturalnych czy cywilnych (czynsz najmu), nic więc nie podlega rozliczeniu.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

as]

aj